

Zeleno obraščeno gorovje spremlja popotnika še en čas, do bližnje postaje Save. Od tam naprej pa se stisne dosedaj prijazna dolina, ter se spremeni v ozko skalnato sotesko. Gorovje k levi je oropano po večjem vnanje lepote; za to pa skriva v svojih podzemeljskih nedrijih bogate zaklade premoga in steklarne kremenca, kar daje zagorski okolici in tudi sosednim štajarskim mejašom obilno ljubega vsakdanjega kruheka. Na zagorski postaji vidimo k levi tesni skalnati vhod v dolino enacega imena, o kateri je res pomilovati, da njena prijazna prostranost popotnikom popolnoma prikrita ostane. Na daljnem potu zanima popotnika posebno kamniti vodotoč „na Jezu“, ki je z unim vred spodaj treboveljske postaje „na Slapu“ od l. 1736. do časov železnice gleštan bil, da se je zamoglo z ladjami varno gori in doli. Pred postajo trebovsko prestopi železna tir meja štajarsko, in pelje nas mimo te in dalje postaje hrastniške po tesnih in večidel pastirskih ožinah proti Zidanem mostu. Ta postaja nam, v kolikor bolj tesnem kraju ona stoji, toliko bolj živo kaže, kaj človeška resnična volja vse premore. Ko bi bil pred 50 letmi kdo komu pravil, ja, ko mu bil, kakor naša prislovica dobro pravi, „piskal in trobil“, da v tej ozki kamniti soteski bo čez toliko in toliko let stal palači enaki kolodvor, ne bil bi verjel; še za bedaka bi bil imel tacega preroka. In vender vidimo že okoli 25 let to vresničeno. Ime „Zidani most“ pa nosi ta kraj mende že zdavnej. L. 1224. je tu obrežja kranjske in štajarske zemlje zvezal po mostu vojvoda Lavoslav z priimkom „Veleslavni“ (der Glorreiche). Cesar Miroslav je dal ta most zopet podreti, in tako more še sedaj kake $\frac{1}{2}$ ure spodaj, nekoliko nad Radečam, sklepati savska bregova okorni brod. Čez Savino, ki se koj pod kolodvorom izliva v Savo, pa peljeta naše dni dva zidana mostova; eden služi železnici, drugi okrajni cesti, ki priderži iz savinske, ter se vije naprej po obeh straneh izhodne savske doline. Na Zidanem mostu se dalje razcepi južna železnica v dva oddelka. Eden pelje proti vzhodu na Zagreb, Sisek in Karlovec; po drugemu pa, ki derži proti severju, nadaljujemo v duhu mi svoj pot proti Dunaju.

(Dalje prihodnjic.)

Spisne vaje.

1. Imenujejo in zapisujejo se osebe in reči. Kdo je v šoli, kdo doma? Ktere reči so v šoli, ktere doma?

V šoli so: učitelj, učenci, poslušalci . . . , Doma so: oče, mati, starši, sin, hči, brat, sestra, otroci, ded, stara mati, vnuk, vnuka, deček, deklica, hlapec, pastir, dekla, stric, teta, ujec, ujna, bratranec, bratranka, sestranec, sestranka . . .

V šoli je: miza, stol, klop, deska (tabla), stojalo, kreda, goba, knjige, zemljevidi, podobe, peč, okna, vrata . . . Doma je: miza, stol, omara, skrinja, posteljnjak, ogledalo, ura, podobe, klopi, police . . .

Napiši več moških in ženskih kerstnih imen in priimke nekterih svojih tovaršev!

Ktere reči so v kuhinji, v veži, v hlevu, v kleti?

Ktere reči so v cerkvi?

Kaj vidiš na vertu, na polji, v gozdu, na vodi, v vodi, v zraku, na nebu?

Napiši več domačih in divjih živali!

Imenuj -ptiče, ribe, dvoživke, žuželke in črve, ki jih poznaš!

Ktera drevesa rastejo na vertu, ktera v gozdu?

Naštej več cvetic! Ktere cvetejo zgodaj, ktere pozno?

Imenuj nektare strupene rastline!

Povej nektare kovine!

Napiši dneve v tednu, mesece in velike praznike v letu!

(Dalje prih.)

Šolsko obzorje.

Iz Bukarešta. Nadjam se, da čestitim bralcem »Uč. Tov.« vstrezam, ako jim včasih iz Bukarešta pišem. Mesto Bukarešt je prijetno, a že ima skoro čisto orientalski obraz. Razprostira se na lepi ravnini; sicer Valahija ni bregovita, in šteje okolo 100.000 prebivalcev, raznoverstnih ver in narodov, večina se vé da, je vlaška. Po ulicah, v katerih se živo giblje, je vedno dovolj blata, po katerem skopljenci s čilimi in berzimi konjiči v lepih kočijah vozijo gospodo, in uborni Vlahi na lesenih, dvokolesnih kolcah vodo prevažajo, in »apa« kričeči po ceni prodajajo. Lepih in visokih palač, kakor se v velikih mestih navadno nahajajo, ni mnogo, poslopja so, če tudi okusno sozidana, naj več nizka, pri tléh ali samo z enim nadstropjem. Minaretov (ozki, okrogli torni na turških moše-jih), na kterih pogled se tû okó, ako potuješ po Donavi, skoro privadi, ne vidiš ne enega, tem več malih cerkev, naj več z dvema kupljama, v kterih opravlja se služba božja po vlaški. — Tudi katoličani imajo v Bukarešti dve cerkvi, i na spomlad sozidati će škof nikopoljski s prestolom v Bukareštu eno novo. — Narod pa je tû čeversto zastopan, če tudi sovraži ga Vlah, ko kugo, i ima 17 molitvenih koč. Židovi se pogosto nahajajo po rodovitni Valahiji, kjer jim je neumnost i nevednost prebivalcev vgodna.

Kar se tiče šol, so po Valahiji kaj redke, Bukarešt celó ne bo kmali Atene; vendar le najdeš tû med drugimi tudi eno katoliško deško šolo, v ktero tudi Valahi i židovi pošiljajo svoje otroke. Devet let učili so tû »šolski bratje«, vlani so odpotovali v Beč, i sedaj je njuna osoda v rokah Posijonistov, kteri red pripravlja si za misijonstvo i katoliške šole v Valahiji i turški Bulgariji neprecenljive zasluge. Da je šola po odhodu šolskih bratov mnogo zgubila, ni dvombe, kajti sedanji učitelji so slabe neukretne in nevajene moči; a smemo upati, da će biti bolje. Celó en Slovenec, pisatelj pričujočih verst, je na omenjenem učelišču, pripravljajoč se za misijon med Muzeljmanji i Bulgari; a tudi njemu manjka šolske odličnosti, ker ni se pripravljaj za ta stan. Tû omenim, da je gori imenovani škof pred dvema leti vstanovil novo semenišče v Buka-